

RODINA

4/2021

Nepoškvrnenej

Ave Mária

*Daruj mi úsmev, Panna Mária,
keď kľáčiac pri tebe skrúšene,
s mystickým vencom tvojho ruženca
šepkám ti znova Ave vznešené.*

*Prichádzam s túžbou, vysmädnutá,
napiť sa k studni tvojich milostí,
keď nádej moja je povädnutá,
zahojiť všetky svoje bolesti.*

*Neopúšťaj ma v čase starostí,
na krížnych cestách teš ma, pri mne stoj,
keď v tiesni hladím tvoj šat belostný,
daruj mi, prosím, skorý úsmev svoj!*

*Pozdravom vrúcny ku tebe volám,
pomôž mi, Panna mocná, zázračne,
chcem viac milovať tvojho Ježiša
a s ním i teba, Matka, spoločne.*

*Pri tvojich nohách v milostnej chvíli,
daruj mi, Matka, milý úsmev svoj
a v nebesky svätom požehnaní
srdce mi svoje s mojím navždy spoj!*

Milka Rusnáková

Na obálke: Pápež František položil zlatú ružu k milostivej soche Sedembolestnej Panny Márie v Šaštíne ako svoj osobný dar za úspešnú operáciu.

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej
038 31 VRICKO 190

☎ 043/493 37 41

IČO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXIX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rimskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: október 2021

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

„Ruženec je ‚zbraňou‘ pre súčasnú dobu.“

sv. Páter Pio

Prežívame mesiac október a ja vás chcem pozvať k modlitbe posvätného ruženca za naše rodiny. Nie je nič krajšie, ako keď sa modlí otec, ten, ktorý je silným príkladom viery, matka, ktorá odovzdáva s citom a jemnosťou vo svojom srdci svoje prosby za svoju rodinu nebeskej Mame modlitbou ruženca.

Pamätám si, ako v šere izby sedávala moja stará mama a modlila sa ruženec. Jej zrobené ruky preberali drevené zrníčka a jej ústa šepkali Zdravas', Mária... Modlila sa vždy za nás, za našu rodinu. Modlila sa večer čo večer, nepozerala na hodiny, nedala sa rušiť, bol to jej čas s Pannou Máriou a Ježišom. Jej modlitba bola vedená srdcom. To sú moje spomienky na starú mamu a svätý

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

<i>Pápež odišiel – čo nám ostalo?</i>	2
<i>Svätý Jozef – ochranca Cirkvi a opora rodiny</i>	5
<i>Ruženec pomohol udržať si vieru</i>	8
<i>V núdznych dňoch vidieť tvár Ježiša</i>	9
<i>Eilinkin príbeh</i>	14
<i>Panna Mária – Rozväzovačka uzlov</i>	19
<i>Stretnutie dobrovoľníkov RN</i>	22
<i>Fatima stále aktuálna</i>	24
<i>Svedectvá a spomienky</i>	25
<i>Svedectvá z kríža</i>	27
<i>Ohlasy</i>	29
<i>Informácie</i>	31
<i>Osemsmerovka</i>	32

ruženec. Dnes sa modlitba ruženca z rodín vytráca. Nemáme čas... Pomaly sa vytráca to, čo nám zanechali naše babky, mamy, tety...

Keď idem na svätú omšu, pol hodinu pred ňou sa v kostole modliame svätý ruženec. Stále sú tam tie isté babičky, staré mamy, ale chýbajú mladí ľudia. Občas mi je smutno a pýtam sa, čo bude ďalej, či sa zachová modlitba posvätného ruženca ako krásne dedičstvo? Sami dajme príklad vo svojej rodine, odovzdávajme našim deťom túto krásnu modlitbu, ktorá dobíja nebo, kde Panna Maria počúva naše prosby. Je to rozjímavá modlitba, kde sa stávame súčasťou Ježišovej cesty. Máme pred duchovným zrakom to, čo podstúpil, muky, ktoré vytrpel za nás, ale aj to, ako bol oslávený a spolu s ním aj naša nebeská Matka.

Nepúšťajme sa svätého ruženca a prosme Nepoškrvnenú Pannu, aby nám prišla na pomoc, aby nám pomohla zvládnuť naše bolesti, križe a strach v našich rodinách. Nech sú pre nás povzbudením aj slová sv. Jána Pavla II.: „Pre človeka dneška je modlitba ruženca veľkou pomocou. Prináša pokoj a sústredenosť. náš život vovádza do Božích tajomstiev a Boha prináša do nášho života.“

Andrea Vojtylová, členka RN

Pápež odišiel – čo nám ostalo?

Takúto otázku som dostal ihneď po odlete Svätého Otca od jedného novinára. Nie je to iba nejaká formálna otázka. Je to veľmi vážna otázka. Mne osobne zo všetkých jeho príhovorov, z jeho konania ostáva toto:

Na prvom stretnutí s predstaviteľmi Ekumenickej rady cirkví vyzdvihol skutočnosť, že ich spoločné stretnutia „svedčia o odhodlaní naďalej kráčať spolu, aby sa prešlo od konfliktu k spoločenstvu“. Je

veľmi dôležité pochopiť, že iba vytrvalá práca na budovaní jednoty môže priniesť ovocie evanjelia. Radikálna výzva pápeža: „pomôžme si navzájom, aby sme nepadli do pasce uspokojenia sa s chlebom a niečím k tomu“, je výzvou pre všetkých. „Jednota sa nedosahuje natoľko dobrými úmyslami a dodržiavaním nejakej spoločnej hodnoty ako skôr tým, že robíme niečo pre tých, ktorí nás väčšmi približujú k Pánovi. Kto to je? Sú to chu-

notní, a aj dnes spájajú vierovyznania tohto územia. Cítili sa byť pre všetkých a hľadali spoločenstvo so všetkými: Slovanmi, Grékmi a ľuďmi latinskej tradície. Pevnosť ich viery sa tak prejavovala v spontánnej otvorenosti. Je to dedičstvo, ktorého ovocie ste

dobní, lebo v nich je prítomný Ježiš (porov. Mt 25, 40). Podelenie sa s láskou otvára širšie horizonty a pomáha kráčať svižnejšie, prekonávajúc predsudky a nedorozumenia,“ pokračuje hlas volajúceho na púšti – pápeža Františka.

Druhá myšlienka, ktorá ma oslovuje, je z príhovoru pri stretnutí s pani prezidentkou, ktorá je v spoločenskom poriadku predstaviteľkou celého Slovenska: „Dejiny pozývajú Slovensko, aby bolo posolstvom pokoja v srdci Európy... Slovenské dejiny sú nezmazateľne poznačené vierou, ktorá, dúfam, pomôže prirodzeným spôsobom udržiavať úmysly a pocity bratstva. Tie môžete načerpať z veľkolepých životov svätých Cyrila a Metoda, ktorí šíрили evanjelium v čase, keď boli kresťania tohto kontinentu jed-

povolání v tejto chvíli zbierať, aby ste boli aj v tomto čase znakom jednoty... Venujete veľkú pozornosť pohostinnosti. Oslovuje ma typický spôsob slovenského privítania, pri ktorom sa návštevníkovi ponúkne chlieb a soľ... Chlieb, ktorý si vybral Boh, aby sa stal prítomným medzi nami, je podstatný. Písmo nás pozýva, aby sme ho nezhrmaždňovali, ale delili sa oň. Chlieb, o ktorom hovorí evanjelium, sa často láme. Je to silné posolstvo pre náš spoločný život: hovorí nám, že skutočné bohatstvo nespočíva v zväčšovaní množstva toho, čo máme, ale v delení sa rovnakým dielom s tými, čo sú okolo nás. Chlieb, ktorého lámanie evokuje krehkosť, pozýva zvlášť k starostlivosti o tých najslabších. Nech nikto nie je stigmatizovaný alebo diskriminovaný.

Kresťanský pohľad nevidí v tých najkrehkejších bremeno alebo problém, ale bratov a sestry, ktorých máme sprevádzať a opatrovať.“ A tu mi prichádzajú na um všetky aktivity pápeža v celom pontifikáte a sú jeho charakteristickým znakom: Solidarita s tými, ktorí sú pred svetom slabí, neužitoční. Práve tu by som chcel osloviť celú Rodinu Nepoškrvnenej. Viem, ako často sa stávame terčom byrokracie či nelichotivých poznámok. Nepíšem stáivate, ale stávame, lebo aj sa niekedy cítim ako odmietaný. Tiež mám svoje problémy, ktoré sú však iste menšie ako tie vaše, ktorí ste pripútaní na lôžko, na invalidný vozík, odkázaní na barly..., alebo sa staráte o telesne alebo mentálne postihnutých. Práve vám pápež svojimi príhovormi pred celým Slovenskom, ba pred celým svetom ukázal svoju blízkosť, on – zástupca Krista na zemi. On, núdznym a postihnutým, ale aj sestrám svätej Matky Terezy, adresoval svoj krátky príhovor: „Som šťastný, že vás môžem navštíviť, že som medzi vami, som veľmi šťastný. Ďakujem, že ste ma prijali! A ja veľmi ďakujem sestrám za ich prácu, za prácu, ktorú vykonávajú, za prácu prijímania, pomoci

a sprevádzania. Ďakujem veľmi pekne! Ďakujem matkám a otcom, ktorí sú tu s deťmi, a ďakujem všetkým deťom, že sú tu v tomto čase prítomné. A Pán je aj s nami: keď sme spolu tak šťastní, Pán je s nami. Je s nami aj vo chvíľach skúšky: nikdy nás neopúšťa, Pán je nám vždy nablízku. Môžeme ho vidieť aj nevidieť, ale vždy nás sprevádza na ceste životom: nezabúdajte na to, najmä v zlých časoch. A veľmi, veľmi vám ďakujem!“ K tomu sa pripája aj jeho stretnutie na Luníku IX. Ono ukazuje, ako si pápež uvedomuje hodnotu života každého, bez predsudkov.

A tretia myšlienka, ktorá ma osobne veľmi oslovila, je jeho angažovanosť za porazenie moru, ktorý nás všetkých sužuje: „Pandémia je zasa skúškou našich čias. Naučila nás, aké je ľahké sa rozdrobiť, hoci sme v rovnakej situácii, a myslieť len sa seba. Začnime teda od uznania, že všetci sme krehkí a navzájom sa potrebujeme. Nikto sa nemôže izolovať – ako jednotlivci ani ako národy. Prijmeme túto krízu ako ‚výzvu prehodnotiť náš životný štýl‘ (encyklika *Fratelli tutti*, 33)“.

Celkom iste sa môžeme všetci spolu venovať príhovorom pápeža, premietat' si jeho príhovory, sú

úžasné, ale mňa osobne najviac oslovili tieto. Možno postačia k tomu, aby sme si uvedomili, aké je dôležité pamätať na človeka stvoreného Bohom a venovať mu čas a pozornosť. Nepotrebuje si dávať veľké predsavzatia, ako dlho si budeme pamätať na pápeža Františka a jeho príhovory, lebo čerstvá skúsenosť učí, že to nie je tak. Veď presne 14. septembra 2003 sv. Ján Pavol II. blahorečil biskupa Vasiľa Hopku a rehoľnú sestru Zdenku Cecíliu Schelingovú a kto to spomenul? Kto spomenul, že v Košiciach 2. júla

1995 kanonizoval Košických mučeníkov alebo že v Šaštíne 1. júla 1995 na tom istom mieste, kde slávil sv. omšu pápež František, slávil sv. omšu ním kanonizovaný sv. Ján Pavol II.? Nuž, taká je ľudská pamäť!

Takže azda len krátko: Som Božie dieťa, ktoré má právo na dôstojný život a úctu k svojej osobe. Ale nemôžem zabudnúť ani na to, že vedľa mňa je iný človek, ktorý má také isté právo. Toto som vyrozumel zo slov Svätého Otca a pokladám to za to najkrajšie, čo nám tu zanechal.

Vdp. Daniel Dian

Svätý Jozef – ochranca Cirkvi a opora rodiny

V Roku svätého Jozefa prežíva slovenská Cirkev mimoriadne požehnanie v podobe pastoračnej návštevy pápeža Františka – jeho veľkého ctiteľa. Nie náhodou jedným z motívov, ktoré sa niesli jeho príhovorom mládeži v Košiciach, bolo časté používanie slovesa snívať. Pri Jozefovom snívaní nejde o útek od reality, ale o hľadanie spôsobu, ako čo najlepšie vyriešiť konkrétny problém alebo situáciu. Svätý Jozef najprv sníva o manželstve a rodinnom živote s Máriou z Na-

zaretu, s ktorou už uzavrel manželskú zmluvu a chystal sa ju na svaďobnej hostine slávnostne viesť do svojho domu a začať spoločný život. Plány mu nečakane skriži šokujúca správa o Máriinom tehotenstve. A práve vtedy, keď sa mu rúca jeho vlastný sen o manželstve a rodine a uvažuje ako z toho vyčúvať s minimalizovanou škodou na oboch stranách, vstupuje do jeho sna Božie slovo s výzvou prekročiť prah nádeje a vziať si Máriu za manželku a s ňou aj zodpoved-

nosť za dieťaťko v jej lone, ktoré bolo počaté z Ducha Svätého.

Jozef s celým svojím rodokmeňom, v ktorom sú takmer pod každým menom dramatické príbehy o vernosti i nevernosti, o sile i slabosti, o strachu i odvahe sa rozhodne poslúchnuť a prijať túto výzvu. „Keď sa Jozef prebudil, urobil, ako mu prikázal Pánov anjel, a prijal svoju manželku“ (Mt 1, 24). Je obdivuhodné, aké bohatstvo významu sa ukrýva v Jozefovom praktickom postoji viery. Vyzdvihol by som tri rozmerly, v ktorých sa tu Jozef ukazuje ako ochranca Cirkvi a opora rodiny:

Prvým je ľudský, humánný rozmer tohto postoja. Jozef sa vo vzťahu k Márii a Dieťaťku zachová hlboko ľudsky a veľkodušne. Obetuje svoj sen a nechá si ho zmeniť súcitom a skutkom milosrdenstva vo vzťahu k Márii a Dieťaťku. Aj predtým plánoval byť milosrdným a veľkodušným, ale nie až tak. Mária s Dieťaťkom v lone predstavujú Cirkev vo svojich počiatkoch. Tá sa síce zrodila v kúpeli znovuzrodenia skrze Kristovu smrť a vzkriesenie, ale jej príbeh má v priestore a čase svoj počiatok v udalosti vtelenia, ktoré sa odohráva práve, keď Mária počne a porodí z moci Ducha Svätého. Jozef nerozumie teológii

vtelenia, ale rozumie anjelskej výzve vo sne a ľudskému rozmeru svojej úlohy. Vstáva a ujíma sa Márie i Dieťaťka v jej lone. Každá žena v tej dobe potrebovala ochranu muža pred chudobou, zneuctením a ponížením. Jozef sa stáva jej praktickým ochrancom a oporou a zároveň v nej chráni aj počiatky Cirkvi.

Druhým rozmerom Jozefovho postoja je abrahámovský skutok praktickej viery, z ktorého plynie veľké požehnanie nielen pre vyvolený národ, ale aj pre celé ľudstvo. Evanjelista Matúš zámerné uvádza Jozefov rodokmeň ako rodokmeň Ježiša Krista a na jeho začiatok dáva Abraháma. Praotec Abrahám obetoval svoj sen o rodine na vrchu Moriah, keď z poslušnosti zdvíhal ruku nad svojím synom Izákom, ale Boh ho zastavil a Izáka mu vrátil, lebo mu zaobstaral baránka za-

chyteného hlavou v trnístom kroví (porov. Gn 22, 13). Jozef preukazuje vieru hodnú svojho praotca Abraháma. Na rozdiel od Abraháma však nemá život vziať, ale ho zachrániť. Jozef je vyzvaný neostať len na úrovni spravodlivosti podľa Mojžišovho zákona, ale uveriť Božiemu plánu, ktorý ponúka oveľa väčšiu spravodlivosť z viery. Jozefova viera v sebe ukrýva viac požehnaní než Abrahámova. Pretože kým Abrahámova odpoveď viery otvorila veľké Božie prisľúbenie, Jozefova viera otvorila dvere jeho naplneniu. Tento skutok Jozefovej viery prevyšuje len Máriine „Fiat!“ pri anjelskom zvestovaní. Milostiplná preto vo svojom ženíchovi nachádza spriaznenú dušu, s ktorou ju spája nielen vzájomná úcta a láska, ale aj hlboká skúsenosť viery.

Tretí rozmer Jozefovho praktického postoja viery je teologický – hovoriaci o Bohu. V Jozefovom skutku viery sa dáva poznať Boh vo svojom nekonečne milostivom prístupe k človeku. Svätý Jozef je ochrancom Cirkvi a oporou rodín aj preto, že v jeho príbehu môžeme opakovane čítať a kontemplovať Božiu neuveriteľnú dobrotu a nežnosť voči ľudstvu. V Jozefovom prípade sa dá kontemplovať nielen

Jozefova láska, ktorá vychádza z jeho poslušnosti voči Bohu, ale aj Božia láska, ktorá ukazuje, že celú cestu k vyvolenému národu i celému ľudstvu si Boh vo svojom milosrdenstve pripravil cez Máriu a Jozefa. Ten, kto dáva Ježišovi meno, je podľa zvestovania v Lukášovom evanjeliu Panna Mária: „Počneš a porodíš syna a dáš mu meno Ježiš“ (Lk 1, 31). V Matúšovom evanjeliu je touto úlohou poverený Jozef: „Porodí syna a dáš mu meno Ježiš; lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov“ (Mt 1, 21). Matúš uvádza, že Jozef „dal mu meno Ježiš“ (Mt 1, 25), ale Lukášovo evanjelium upresňuje: „Po ôsmich dňoch, keď ho bolo treba obrezať, dali mu meno Ježiš, ktorým ho anjel nazval skôr, ako sa počal v živote matky“ (Lk 2, 21). Božie meno v dejinách spásy vyvoleného národa bolo tým najposvätnjším, čo sa im dostalo cez Mojžiša. Boh sa dal spoznať. Jozef je ochrancom Cirkvi a oporou rodín, lebo spolu s Máriou sú strážcami svätého mena Ježiš, v ktorom sa nám milostivý Boh dal a dáva spoznať.

Svätý Jozef bol vyhlásený za patróna Cirkvi pápežom Piom IX. a každý z veľkých pápežov dvadsiateho storočia mu venoval pozor-

nosť vo svojich apoštolských listoch. V roku, kedy si pripomíname 150 rokov od vyhlásenia svätého Jozefa za patróna Cirkvi, sa nám ani nesnívalo, že uprostred pandemických čias príde pápež na Slo-

vensko. A možno by sme sa práve preto mali začať učiť na príhovor svätého Jozefa pokorne snívať, rozlišovať a nanovo prijať do svojho života Máriu s Diet'atkom.

Vdp. Štefan Novotný

Ruženec pomohol udržať si vieru

Zo životnej skúsenosti vieme, že keď niečo robíme dôkladne, s radosťou a zanietením, a robíme to vytrvalo, táto činnosť prináša veľmi dobré ovocie a vnútornú radosť. Niečo podobné platí aj o modlitbe posvätného ruženca. Prečo by sme sa mali túto modlitbu modliť? Môže táto modlitba osloviť súčasného „moderného“ človeka a hlavne mládež? Myslím si, že áno, ak dokážeme my kresťania a mariánski ctiteľia odovzdať živú skúsenosť s modlitbou ruženca. Čo je pre mňa osobne najväčšou motiváciou a prečo sa rád modlím ruženec?

Hlavným dôvodom a inšpiráciou je jednoduchá skutočnosť, že už niekoľko storočí nás povzbudzuje k tejto modlitbe samotná Panna Mária. A nielen to, že nás povzbudzuje, ale vyslovene nás o túto modlitbu prosí. Prosí všetkých: deti, mládež, rodiny, kňazov, rehoľníkov,

rodičov, zasvätené osoby... Hovorí nám, koľko milostí nám Boh cez túto modlitbu ponúka. Panna Mária nás učí, že sa máme modliť srdcom a nie len ústami. Dá sa naučiť modliť sa ruženec srdcom, keď pri ňom opakujeme stále tie isté slová? Dlho som to nechápal, ale jedna krásna a živá skúsenosť mi v tom veľmi pomohla.

Ako seminarista som navštívil niekoľko farností na Zakarpatí, kde kedysi žili Slováci. V niektorých farnostiach dlhé roky nemohol pôsobiť žiadny kňaz, a preto som bol veľmi prekvapený, keď som zistil, že i napriek tomu sú tu duchovne veľmi živé farnosti. Zaujímalo ma, čo pomohlo týmto jednoduchým ľuďom udržať si vieru počas dlhých rokov totality a náboženskej neslobody. Dozvedel som sa, že títo ľudia sa pod vedením jednej ženy radi spolu modlievali ruženec. Spočiat-

ku som tomu ani nechcel veriť, až kým jedného dňa nezavolali aj nás seminaristov modliť sa spolu s nimi. Prišli sme do kaplnky, kde bol veľmi jednoduchý oltár so sochou Panny Márie. Ženy a dievčatá si s nábožnosťou kľakli a začali sa modliť. Bolo na nich vidieť, ako hlboko túto modlitbu prežívajú. Modlili sa s úžasnou ľahkosťou a veľkým zanietením. Ich modlitba

bola veľmi pokorná a jednomyseľná. A vtedy som si v duchu uvedomil: toto je naozaj modlitba srdcom.

Ich modlitba ma veľmi oslovila a nikdy na ňu nezabudnem. Možno aj vďaka tejto osobnej živej skúsenosti sa túto modlitbu rád modlím a veľmi ju všetkým odporúčam. Odvtedy som sa už veľakrát presvedčil o tom, aká silná je modlitba ruženca a ako veľa Božích vnuknutí cez ňu dostaneme, keď sa ju snažíme naozaj modliť srdcom.

Verím, že sa mi ešte niekedy podarí pricestovať do tejto farnosti a pomodliť sa spolu s nimi „úžasný ruženec“.

Nech sa tak stane!

Vdp. Dušan Monček

V núdzných denne vidieť tvár Ježiša

Často od mnohých počúvame, ako nám hovoria: „Hľadáme Pána, ale on nás nepočuje, nevidíme ho, necítíme...“ Pritom všetkom ho zabúdame spoznávať vo svojich bratoch a sestrách, ktorých denne stretávame, a to hlavne v tých najbiednejších. Jeden z dobrovoľníkov Rodiny Nepoškrvnej – brat Máriaus Dismas, Er. – hľadá Ježiša priamo vo svojich najbiednejších bratoch bezdomovcoch v Bratislave. V tomto rozhovore sa chceme s vami podeliť o jeho svedectvo.

Brat Márius Dismas, pracuješ medzi bezdomovcami v Bratislave. Koľko rokov sa už venuješ tejto činnosti?

Medzi ľuďmi bez domova pracujem už sedem rokov. Keď som ukončil svoju službu v nízkoprahovom centre Domov sv. Jána z Boha, tak som naďalej chodil ošetrovať drogovovo závislých a chudobných v uliciach veľkomesta, až ma oslovili priatelia z občianskeho združenia Stopa Slovensko, či by som nechcel byť súčasťou ich tímu. Poznal som ich prácu a veľmi sa teším, že môžem pracovať pre nich a s nimi, pretože podľa mňa ide o jednu z najlepších organizácií v Bratislave, ktorá má za hlavný cieľ ukončovanie bezdomovectva.

Náročnejšie to bolo a je počas pandémie. Mnohí z nich boli chorí na covid. Pomáhal si bezdomovcom aj v tomto čase? A ako?

Práve v čase pandémie a núdzového stavu som nastúpil do tejto novej služby, medzi ľuďmi, ktorí boli vzhľadom na zlé hygienické podmienky a vysokú mobilitu označení za veľmi rizikových. Viera musela zvíťaziť nad strachom, lebo Pán ma chcel práve tu, aby som bol blízko týmto ľuďom a svedčil o jeho láske a prítomnosti aj v tak ťažkých chví-

ľach, keď všetci boli doma, len ľudia bez domova ostali na ulici. Prišliť im čaj, jedlo, oblečenie, merať teplotu, poskytnúť dezinfekciu, rúška... , povzbudiť slovom, to všetko ma naplňalo radosťou zo služby, ale aj dennými obavami, pretože vždy večer som sa po toľkých stretnutiach a kontaktoch vracal domov, do spoločenstva medzi starých ľudí. Ale Pán nás ochránil a nikto nebol dodnes pozitívny. Vďaka Pánu Bohu za túto skúsenosť, pretože aj teplo mer bol zrazu dobrým prostriedkom na šírenie evanjelia.

Čo všetko tvoja služba zahŕňa?

Moja služba je rozdelená na tri časti. A to Streetwork – pomôcť ľuďom v kríze v ich prirodzenom prostredí, t. j. na ulici, v parkoch, na stanicach, pod mostom, v stanoch, chatkách, samostatne vytvorených príbytkoch či inom dočasnom bývaní. Na to nadväzuje terénna služba krízovej intervencie – informovanie ľudí žijúcich v neistých podmienkach o možnostiach riešenia ich situácie, hľadanie zdrojov potrebných na riešenie vzniknutých problémov a motivovanie k využívaniu ďalších služieb. A celé je to spojené s duchovnou službou, pretože za nimi prichádzam ako brat, a tak popri sociálnych službách

a ošetrení sa spolu aj modlíme, rozprávame o Bohu a radostnej zvesti evanjelia. Často vnímam, že aj keď títo ľudia mnoho stratili, tak nie všetko. Ostala im dôstojnosť Božích detí a s ňou túžba po Božom slove, jeho priateľstve a požehnaní.

Máš aj nejakých pomocníkov, ktorí ti pomáhajú v tejto službe?

Sú to moji spolupracovníci z o. z. Stopa Slovensko, s ktorými máme rozdelené mestské časti a niekedy idú s nami do ulíc aj dobrovoľníci, mladí veriaci, ktorým záleží na dobre druhých a inšpirovaní Božou láskou chcú slúžiť...

Určite táto práca je náročná a vyčerpávajúca a denne potrebuješ načerpať nové potrebné sily pri Pánovi. Ako sa snažíš v tomto období prežívať blízkosť Pána a jeho Matky Márie?

Áno, sú situácie, keď cítim bezmocnosť a neviem ako ďalej. Vtedy je jedinou pomocou a záchranou pred upadnutím do apatie uvedomenie si blízkosti Pána a Panny Márie. Práve cez Matku Božiu, tak ako vždy v najťažších chvíľach svojho života, nachádzam pomoc v mojej blízkosti k Bohu. Ona ma vedie k svojmu Synovi a to najmä častou modlitbou v tichu, počúvaním Slova a sviatostným životom. Modlitba a Eucharistia sú pre mňa najväčšou útechou v utrpeniach dňa, ale aj oporou v ťažkostiach a silou prejsť od Kristovho tela k telu brata a sestry v núdzi, silou skloniť sa k telu na pohľad nepríjemnému, dokaličenému, opustenému, a predsa s viditeľnými znakmi rán Ukrižovaného. Niekedy sa to vysvetľuje veľmi ťažko, ale je to jednoduché. Ako hovorí pápež František, na to, aby sme sa dotkli živého Boha, nie je potrebné absolvovať nejaké školenie, ale vstúpiť do Ježišových rán a k tomu stačí vyjsť von na ulicu.

Založil si aj spoločenstvo Bet lechem. Kedy? V čom spočíva jeho poslanie? Zvládaš sa mu venovať aj popri svojej práci?

Spoločenstvo Bet lechem vzniklo pred dvoma rokmi, na sviatok Božieho Tela, keď som krátko

po svätej omši dostal od jednej veriacej rodiny ponuku, či by som nechcel ísť aj s chudobnými bývať do ich bytu, pretože sa sťahujú do väčšieho a chcú pomôcť... Vnímam som to ako Božie riadenie, že práve v tento deň, na slávnosť Corpus Domini, bol Pán oslávený aj vo svätostánku, ktorým sú chudobní, opustení a poslední. Prijal som to aj s tou podmienkou, že tam mám ísť bývať s nimi, a tak na sviatok sv. Vincenta de Paul bol byt požehnaný otcom biskupom Františkom Rábeikom. Odvtedy tam žijem s ľuďmi z ulice, delím sa s nimi o spoločný priestor a každodenný chlieb. Spolu tvoríme spoločenstvo, ktoré má atmosféru rodiny, vzájomného prijatia a sprevádzania, spoločenstvo ako miesto modlitby, odpustenia, nádeje a nového začiatku, ktoré sa stáva pre ľudí bez domova domovom. Pre mňa je to zároveň miesto, kde môžem v núdzných denne vidieť tvár Ježiša a v ich situácii počuť Slovo, ktoré sa stalo telom a prebýva medzi nami.

Názov nášho spoločenstva je odvodený od miesta narodenia Ježiša, keď Mária s Jozefom chodili od dverí k dverám ako ľudia bez domova, ktorí sa nemajú kde uchýliť na noc, no nik ich neprijal do svojho príbytku, a tak im neostalo nič

iné, len prenocovať na periférii Betlehema, v opustenej maštali... Zároveň slovo Betlehem v hebrejskom preklade doslovne znamená „Dom chleba“, teda miesto, kde je k nájdeniu to najdôležitejšie pre život. Chlieb – dar od Boha a dar pre ľudí. „*Chlieb života*“, chlieb, „*ktorý dáva život*“. Chlieb, ktorý vie nasýtiť telo i dušu, zahnať hlad a zároveň dať nový zmysel životu.

A toto je aj poslaním nášho spoločenstva. Dotknúť sa nehou a láskou zraneného tela, cez telo duše a dať nádej. Ako často hovorím: Odovzdať núdznemu kľúč od bytu je jednoduché, no treba viac, treba pridať aj skúsenosť, že niekomu na mne záleží, že ma má niekto rád, že niekam patrí. A cez tieto gestá blízkosti a solidarity tvoriť bratstvo, ktoré odhaľuje Božiu lásku, a pozýva zraneného človeka skúsiť a presvedčiť sa, aký dobrý je Pán.

Prežívame mesiac október, ktorý je venovaný modlitbe posvätného ruženca. Ako ty sám vnímaš túto modlitbu a kde si sa ju naučil modliť?

Modlitba posvätného ruženca je pre mňa jedným z najvýrečnejších znakov lásky, ktoré ponúkame Ježišovi a Panne Márii. Naučila ma ju modliť sa sestra M. Bernadeta

Pánčiová a bola to moja prvá modlitba, cez ktorú som stretol a spoznal Ježiša. Bol to začiatok môjho vzťahu s Matkou a s Ježišom a takisto aj začiatok cesty obrátenia a zasväteného života.

Modlia sa aj ľudia na ulici – bezdomovci – ruženec? Alebo je to pre nich neznáma modlitba?

Ľudia bez domova sa určite modlia, ale celú modlitbu ruženca sme sa spolu ešte nikdy nepomodlili. Neviem, či to vysvetlím správne, ale táto modlitba sa hlboko dotýka ich života, aj duchovného, ktorý odráža ich realitu. Každý z nich má svoj skrytý duchovný život, svoju duchovnosť, ktorá rastie v ich opovrhnutom svete, a preto aj počas modlitby začnú hovoriť o svojich bolestiach, zlyhaniach a neraz sa pritom aj rozplačú. Vtedy dokážem len jediné, iba počúvať a svojou tichou modlitbou vstúpiť do ich zranení.

Vedel by si sa s nami podeliť s nejakým osobným zážitkom z tvojej služby, ktorý sa ťa hlboko dotkol?

Často myslím na mladé dievča, drogovovo závislé, ktoré sa živí prostitúciou a má veľmi komplikovaný, bolestný život. Raz som ju ošetroval a pýtala odo mňa ruženec alebo nejaký obrázok. Vtedy som mal pri

sebe obrázok Panny Márie – Rozvázovačky uzlov. Niečo som jej o tom povedal, rozlúčili sme sa a dlho som ju nevidel. Až raz sme sa opäť stretli. Bola vo väzení, a potom znova padla do závislosti. Ale napriek tomu, že sa v jej živote zatiaľ nič nezmenilo, a ako tieto ženy, aj ona používa svoj hrubý a často vulgárny slovník. Veľmi ma prekvapila, že obrázok nestratila a povedala krásnu a aj pre mňa poučnú vetu: „Môj uzol rastie, lebo nežijem tak, ako chce Boh, ale raz určite podám Panne Márii svoju ruku a ona mi pomôže a zachráni ma“. Nemôžem na ňu zabudnúť, a keď sa modlím, tak prosím za ňu aj za seba utešujúcimi slovami pápeža Františka: „Všetky uzly srdca, všetky uzly svedomia môžu byť rozmotané. Prosím Máriu, aby mi pomohla dôverovať v Božie milosrdenstvo, aby som sa dokázal zmeniť. Ona, žena viery, nám istotne povie: ‚Chod’ za Pánom. On ti rozumie.‘ A ona, Matka, nás berie za ruku a privádza do náručia milosrdného Otca.“

Nášmu bratovi Máriusovi Dismasovi vyprosujeme ešte veľa potrebných síl v tejto náročnej službe a ďakujeme mu za ňu.

*Za rozhovor ďakuje
sr. M. Norberta*

Eilinkin príbeh

Držala som na rukách svoju práve narodenú dcérku a nemohla z nej spustiť zrak. Vedela som, že mám málo času, a preto som sa snažila zapamätať si z nej čo najviac. Bola som ňou fascinovaná ako matka, ktorá prvýkrát vidí svoje dieťa. Cítila som úžas nad tým, čo dokázalo moje telo vytvoriť aj napriek tomu, že urobilo jednu drobnú chybičku. Nesprávne rozdelenie chromozómov – Patauov syndróm, spôsobilo diagnózu ťažko zlučiteľnú so životom.

Prešli štyri mesiace od chvíle, keď sme sa to dozvedeli. Vtedy sa mi zdalo, že prešla omnoho dlhšia doba. S manželom sme boli v ordinácii na morfológickom ultrazvuku, plní krásnych očakávaní, ako hrdí a šťastní rodičia. Zo správania lekáry som vycítila, že niečo nie je v poriadku a nevie, ako nám to povedať. Potom to povedala na rovinu

a nie úplne citlivo. Popísala nám diagnózu a ja som sa hneď rozplakala. Manžel prišiel ku mne, chytil ma za ruku a s pokojom v hlase prebral iniciatívu v rozhovore. Opýtal sa, či máme dievčatko alebo chlapčeka, a potom sa informoval o diagnóze a jej prognózach. Povedali nám, že dcérka môže zomrieť kedykoľvek počas tehotenstva, pri pôrode, hneď po narodení, po mesiaci, po roku a veľmi nepravdepodobne môže žiť aj dlhšie. Po odchode z nemocnice sme šli do kaplnky pred Eucharistiou. V tichosti sme plakali a prihovárali sa našej dcérke. Chceli sme jej stihnúť povedať, ako veľmi ju ľúbime a aká je nám vzácna. Rozhodli sme sa odovzdať naše životy Pánu Bohu, pretože sme si sami nevedeli pomôcť.

Najťažšie boli prvé dni a noci. Cítila som psychickú bolesť, strach, úzkosť. Veľmi som sa bála neznáma, do ktorého sa rútil môj život. Chcela som vedieť, čo ma čaká, aby som sa na to mohla pripraviť, no všetko bolo neisté. Túžila som sa vyhybať lekárom, ktorí moje dieťa nepovažovali za hodné života, a ochrániť ho pred akýmkoľvek trápením tohto sveta.

Po víkende sme šli na kontrolné vyšetrenie, kde nám pán profesor diagnózu potvrdil. Chcel nám poskytnúť všetky potrebné informácie, aby sme sa vedeli čo najlepšie rozhodnúť. Zhodnotil, že dieťa nemá žiadnu perspektívu na zmysluplný život a najrozumnejším riešením je tehotenstvo „prerušit“. Povedal, že môže dôjsť aj k ohrozeniu života matky. Zľakla som sa, že budem postavená pred rozhodnutie voľby medzi mojím a jej životom. On mal však na mysli riziko spojené so smrťou dieťaťa vo mne, no ja som už cítila jasné pohyby bábätka a nemala som z toho strach. Neskôr som mala k dispozícii aj doppler na sledovanie oziev srdiečka, pre prípad neistoty. Som rada, že môžem žiť s pocitom, že sme možnosť potratu nikdy nezvažovali, a že sme v tom boli od začiatku jednotní.

Rozhodli sme sa, že čas, ktorý nám ostáva, prežijeme najlepšie, ako vieme. Našla som si spôsob, ako sa s dcérou rozprávať. Hovorila som k jej zdravej a vnímavej duši. Rozprávala som jej, koľko radosti vniesla do našich životov a ako veľmi ju ľúbime. Cítila som, že to funguje, že je šťastná a milovaná. Jej radosť odrážala

moju. Keď som bola smutná, tak to prežívala so mnou a keď som cítila vnútorný pokoj, bola spokojná a veselá. Bola aktívna ako ostatné bábätka. Ani by som nevedela, že niečo nie je v poriadku, keby mi to nepovedali pri vyšetrení.

Učila som sa žiť život v prítomnosti, neriešiť obavy a zlé scenáre budúcnosti, no bola to pre mňa ťažká úloha. Zvládala som to len vďaka obrovskej modlitebnej podpore rodiny a známych. Vtedy ma naplňoval pokoj a dokázala som žiť normálny život. Dokonca som niekedy takmer zabudla, že dcérka je chorá. Ľudia okolo mňa si dokonca mysleli, že asi beriem niečo na upokojenie. No kvôli bábätku som sa vyhýbala všetkému, čo by mu mohlo škodiť, pretože si zaslúžilo rovnaký prístup ako zdravé dieťa.

Chceli sme pre nás vymodliť zázrak. Chodili sme na pútnické miesta, na kresťanské charizmatické akcie, na modlitby príhovoru či ku kresťanskej poradkyňi. Prinášalo nám to pokoj, no zázrak, ktorý sme si najviac priali, neprichádzal. Z vyšetrení sme vždy odchádzali uvedení do reality. Túžili sme aspoň po drobnosti, z ktorej by sme sa mohli tešiť, no dobré správy sme nepoznali.

Po každej tehotenskej poradni mi trvalo dva až tri dni, kým som sa vrátila späť do svojej vnútornej pohody, a keď sa blížila ďalšia, tak sa vo mne automaticky stupňoval stres. Mala som chuť prestať tam chodiť úplne, no nedarilo sa mi vzoprieť systému. Vedela som, že jediné, čo potrebujem vedieť je, či moje dieťa žije. A to som vedela, pretože som cítila pohyby. Informácie o stále sa zhoršujúcom stave mi uberali zo síl, ktoré som potrebovala na zvládanie už aj tak dosť náročnej situácie.

S blížiacim sa termínom pôrodu sme čoraz častejšie riešili otázku, čo je pre nás dôležité. Vedeli sme, že pôrod môže byť aj dcérkiným narodením sa pre večnosť. Chceli sme, aby bola s nami, aby sme ju v ten najdôležitejší okamih mohli držať v náručí a odprevadiť ju pred bránu neba. Túžili sme si ju užít čo najdlhšie, ako to len bude možné. Nechceli sme ju vystavovať žiadnym zbytočným stresom. Priali sme si, aby cítila bezpečie našej prítomnosti a nijak netrpela.

Vedela som, že v nemocnici sú viazaní predpismi a nesú za nás zodpovednosť, preto som sa bála, že bude ťažké zladit' naše predstavy s nemocničnými postupmi. Na-

šťastie nám po celý ten čas pomáhal Pán Boh a ustriehol každý okamih. Keď sa naša malá princezná narodila, nebola pri vedomí. Postupne začala jemne dýchať, no s pauzami dýchať prestávala. Užívali sme si ju ako najvzácnejší klenot, aký sme kedy mali v rukách. Strážili sme každý jej nádych a keď neprichádzal, po našom dotyku sa znova obnovil. Hneď v prvých minútach sme ju s manželom pokrstili a dali jej meno Eilin Charbel, po jej patrónovi, ktorý nás sprevádzal celým týmto obdobím. Na tomto svete pobudla hodinu a pol. Presne polovicu z tohto času patrila nám a polovicu zdravotníkom, ktorí ju vyšetřili, odmerali, odvážili a dali do inkubátora. Myslím, že Pán Boh predĺžil minúty jej života preto, aby mohla byť s nami a aby boli splnené aj pravidlá tohto sveta.

V posledných minútach jej života mi po naliehaní urobili výnimku a dovolili mi porušiť povinný dvojhodinový oddych na lôžku po pôrode a odviedli ma k nej. Povedali mi, že jej slabnú ozvy srdiečka, na čo som sa opýtala, či zomiera. Lekár povedal, že áno a odhadol, že nám ostáva ešte asi päť minút. Vypýtala som si ju z inkubátora

na ruky a cez slzy ju bozkávala na líčka. Manžel ju hladil po hlavíčke a moja mamka si privlastnila nožičku. Jej dych bol už neviditeľný a srdiečko postupne dobilo. Takto nám sladko zaspala v náručí a narodila sa pre nebo. Predstavila som si jej dušu, ktorá vzlietla z tela a hľadela na nás. Chcela som, aby nebola nešťastná z nášho smútku a bolesti. Spontánne som sa začala modliť zdravasy, ako by to bol vzduch, ktorý mi dáva silu prežiť. Súčasne som cítila, ako mi odľahlo, ako zo mňa spadla ťarcha všetkých obáv. Túžila som ju pred všetkým chrániť, aby bola stále so mnou, v bezpečí a pokoji, no tento svet má svoje pravidlá a naša moc je často obmedzená. Vydýchla som si s pocitom, že už je v bezpečí a už jej nič nehrozí. Cítila som sa ako ochranca, ktorý splnil svoju úlohu a už si môže oddýchnuť.

V nemocnici sme mali právo ostať s ňou ešte dve hodiny na oddelení, a potom sme ju museli odovzdať. Tento čas mi nestačil. Potrebovala som byť so svojím dieťaťom, na ktoré som čakala deväť mesiacov, dlhšie. Povedala som svojej sestre, že musí nájsť pohrebnú službu, ktorá ju príde prevziať do nemocnice a donesie nám ju domov na sú-

kromnú rozlúčku. Po hodine telefonátov sa to podarilo. Vďaka vedomiu, že sa s ňou ešte uvidím, som ju dokázala odovzdať s pokojom. Keby sa to nepodarilo, tak by som mala traumu, s ktorou by som musela bojovať celý život.

Doma sme sa stretli najbližšia rodina, rodičia a súrodenci. Ja som držala v náručí svoje bábätko a spolu so sestrami sme obdivovali tu drobnú nádheru. Mala som potrebu dostať zo seba všetko, čo som prežila. Chcela som sa o tom rozprávať s ľuďmi, ktorí mi rozumeli a chceli počúvať. Bolo to iné ako v nemocnici, kde som nemala súkromie a musela byť neustále v strehu. Asi po troch hodinách som nadobudla vnútorný pokoj. S manželom sme šli do vedľajšej izby a urobili si vlastný obrad rozlúčenia. Poďakovali sme Pánu Bohu za našu dcérku, za to všetko krásne, čo sme s ňou prežili, za to, ako nás Pán viedol touto cestou, ako nás posilňoval, zjednocoval, chránil, posielal nám do života ľudí, ktorí nám pomáhali. V tej chvíli sme prežili najsilnejší pocit manželského zjednotenia, z ktorého čerpáme dodnes. Dcéрке sme povedali, čo pre nás znamená, ako veľmi ju ľúbime a budeme ľubiť už navždy. Tiež to, ako jej prítomnosť zmenila naše ži-

voty k lepšiemu a ako nás cez ňu Pán posväcoval. Dali sme jej na čielko krížik a bozk a spolu s celou rodinou ju odprevadili do pohrebnej služby.

Po pár dňoch, v mrazivý zasnežený deň, sme ju šli pochovať v kruhu najbližších. Chcela som sa cítiť slobodne, plakať alebo sa smiať bez pohľadov cudzích ľudí. V ten deň ráno sa ma moja sestra spýtala, ako sa cítim, povedala som, že dobre a usmiala som sa. Bolo to naozaj tak, cítila som v sebe pokoj. Manžel šiel kúpiť kvety a ja som z nich urobila veniec, ktorý sme položili na malú truhlu, ktorú niesli moji bratia. Ja s manželom sme ju vložili do hrobu. Mala som potrebu sama si skontrolovať, kde si ju uloží. Môj ujo, kňaz, ju pochoval. Celé sa to nieslo v atmosfére pokoja, súcitu, bolesti a nádeje.

Naším príbehom by som chcela povzbudiť ľudí, ktorým život priniesol niečo podobné. Až do vlastnej skúsenosti som si myslela, že po smrti dieťaťa musí ostať človek traumatizovaný a zlomený. No Pán Boh je mocnejší. On nás počas našej cesty uzdravuje a posväcuje. Celý čas sa o dcérke bežne rozprávame a nie je to žiadna tabu téma.

Prvý rok som si, samozrejme, poplakala aj každý deň, no teraz už len občas. A nie je to preto, že by som zabudla, ale preto, že moje srdce sa postupne uzdravuje.

Približne po dvoch rokoch sa nám narodila ďalšia dcérka. Roztomilá a dokonalá, ako balzam na naše duše. Tá je našim potešením každý jeden deň. Ona si zas užíva lásku, ktorou nás naučila milovať jej sestrička. Chcem povzbudiť vás, ktorí ste možno prežili niečo podobné. Myslite na to, že máte sväté bábätko v nebi, ktoré za vás oroduje, aby ste mohli byť spolu, keď príde čas večnosti a verte, že spravodlivý Pán Boh nedopusti, aby vám ušlo niečo, čo by ste s vaším bábätkom premeškali. Každá radosť s ním vás počká v nebi. Ja s tým určite rátam.

Za všetko vďační rodičia

Panna Mária

– Rozväzovačka uzlov

(12. časť)

V minulom čísle časopisu v úvahu o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov sme hovorili o závislostiach. Hovorili sme, že na to, aby som bol uzdravený zo závislostí, je potrebné, aby som prijal svoje obmedzenia, dal si dolu masku a slúžil iným, aby som položil svoju závislosť do rúk Márie a odovzdal sa do Božích rúk.

V tomto texte o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov si budeme hovoriť o tom, že každý z nás je originál, ale tento originál bol poškrábaný prostredím, v ktorom žil – rodinou, sociálnym prostredím, zneužívaním –, a preto potrebuje byť uzdravený. Budeme hovoriť o tom, že sme stvorení ako originály, nie ako karikatúry. Povieme si aj o našej kresťanskej a osobnej identite a o najbežnejšom uzle, o uzle žiarlivosti.

Predstavte si, že máte stôl, ktorý bol vyhodенý na smetisko. Je to zaprášený a zlomený stôl, takže je to odpad. Okolo ide človek, ktorý sa zaoberá reštaurovaním starých vecí, zoberie ten stôl do svojej dielne a začne ho leštiť. A keď na ňom vykoná mnoho práce, tento stôl začne vyzerat' ako niečo veľmi vzácne. V skutočnosti to bolo umelecké dielo, dokonca bolo podpísané autorom. A teraz ten stôl, ktorý bol predtým vyhodенý na smetisko, sa stal niečím, čo má nevyčísľiteľnú hodnotu. Ak si tento obraz zoberieme ako metaforu, tak tento stôl sa cíti byť veľmi zranený, keď na ňom

boli vykonávané všetky tieto práce, ale teraz sa cíti šťastný, že bol privedený späť k svojej originalite, identite.

My všetci sme sa veľmi vzdialili od originálu, ktorý Boh zamýšľal, keď nás stvoril. On nás stvoril nádherných a čistých. Bez akejkoľvek žiarlivosti, bez ambícií, bez toho, aby sme sa hnali za mocou. Boli sme takí šťastní, keď sme záviseli na našich rodičoch, ale potom počas rokov sme si založili mnoho masiek. A my nie sme tým, kým bolo zamýšľané, aby sme boli. Dali sme si masku na našu ľudskú identitu. Každý jeden z nás má svoju

vlastnú povahu, svoje talenty a charizmy a má aj svoje slabosti. Každý jeden z nás je originál. Nikto nie je identický, rovnaký s tým druhým. Všetci sme rozdielni. Originalita pochádza práve z toho, že sme iní ako tí druhí. Ale potom sme boli vložení do prostredia, a toto prostredie začalo dávať škrabance tomu, čo sme boli. Boli sme poškriabaní našou vlastnou rodinou. Nikto sa nenarodil do dokonalej rodiny. Nikto nemal dokonalého otca a dokonalú mamu. Častokrát nás poškriabalo aj naše sociálne prostredie. Niekedy sme boli poškriabaní chudobou alebo politickým otroctvom; niekedy zneužívaním: sexuálnym, emocionálnym alebo politickým zneužívaním. Čokoľvek mohlo poškriabať svoju originalitu.

Takže z ľudského pohľadu každý jeden z nás potrebuje byť uzdravený. Sme ako ten malý stôl, ktorý bol vyhodený na smetisko, a potrebujeme, aby prišiel reštaurátor a znovu nás obnovil do našej vlastnej originality. A toto je to, čo na-

zývame vnútorné uzdravenie. Byť uzdravený z môjho strachu, z môjho hnevu, z môjho sebaodmietnutia, z mojej osamelosti, z môjho smútku a zúfalstva, z môjho pesimizmu. Toto je tá karikatúra, ktorú sme vybudovali okolo nás. Pán Boh nás stvoril ako originály, nie ako karikatúry. Je to uzol, ktorý musí byť rozviazaný. Aj moja kresťanská identita bola počas mnohých rokov dotknutá. Keď ma Boh stvoril, pripravil pre mňa plán. Plán, ktorý je vhodný pre mňa. Plán, ktorý je vhodný pre moju osobnosť, pre jej budúcnosť. Ale niekedy som sa búril voči tomuto plánu. A nástojil som u Boha, aby plnil môj vlastný plán: „*Môj Pane, vypočuj moju modlitbu.*“ Takže namiesto toho, aby som sa modlil k Bohu: „*Bože, pomôž mi odovzdať sa do tvojho plánu,*“ prezentoval som mu svoj vlastný plán a očakával som, že on prispôsobí jeho plán mne. A keď Boh zostal pri svojom vlastnom pláne a neprispôobil svoj plán môjmu, tak som sa nahneval. Akoby som hovoril: „*Ja nepotrebujem Boha, ktorý mi nepomáha s mojimi plánmi, ktorý ma nepočúva.*“ Sme ako malé deti, ktoré žiadajú od otca a mamy absurdné veci. Ale pre nás

deti bolo to, čo sme si žiadali logické, a bola to tá najlepšia vec.

Boh ma stvoril, aby som bol svätý. Prečo? Pretože byť svätý znamená viac sa mu približovať. Čím viac sa mu priblížim, tým viac sa mu stávam podobný. A čím viac som mu podobný, tým radostnejšie môžem žiť. Stať sa svätým, to neznamená stať sa svätým kvôli nemu. Stať sa svätým, to je kvôli mne. Ak matka chce, aby jej dieťa bolo čisté, aby bolo pekne oblečené, tak to robí kvôli tomu dieťaťu. Ak Boh chce, aby som bol svätý, tak to je z toho dôvodu, že chce, aby som prežíval menej úzkostí, aby som bol v živote menej znechutený, aby som bol viac v pokoji so sebou aj s ostatnými. Určitým spôsobom som zlomil túto kresťanskú identitu, pretože napriek tomu, že som bol pokrstený, birmovaný, prestal som kráčať. A to, že som prestal kráčať znamená, že mám oblečené stále tie isté šaty. Stále sedím na tej istej stoličke. A som spokojný, šťastný, že tento stôl sa nikto nesnaží vyleštiť do jeho pôvodnej originality. Toto sú prekážky a uzly v mojom živote.

Potom je niečo, čo nazývame osobnou identitou. Hodnota stola spočíva v jeho originalite. Vracia sa k jeho prvotnej identite. Každý je-

den z nás má konkrétne charizmy a talenty. Ale namiesto toho, aby sme boli sami sebou, sa častokrát snažíme kopírovať iných. Žiarlime na to, kým sú tí druhí. Namiesto toho, aby si sa pozrel na svoju vlastnú originalitu, snažíš sa kopírovať niekoho iného. V dnešnej dobe sa ľudia stávajú robotmi. Robot robí niečo, na čo bol naprogramovaný, ale nie je tam sloboda, nie je tam skutočná identita. Rozviazať uzol znamená stať sa slobodným. Častokrát sme závislí na druhých. Ak chcem byť ako iný človek, tak to znamená, že som závislý na tomto človeku. A toto môžeme vidieť veľmi špeciálnym spôsobom cez žiarlivosť. Žiarlivosť je jednou z najbežnejších slabostí človeka. Pozrite sa do modlitebných skupín, tam dominuje žiarlivosť. Chodte do kláštorov, do rehoľných domov a nájdete tam žiarlivosť. Chodte do farností a u ľudí, ktorí pomáhajú v týchto farnostiach, nájdete žiarlivosť. Chodte do rodiny a žiarlivosť nájdete medzi bratmi a sestrami, medzi manželmi. A táto žiarlivosť všetko ničí. Chceš byť niekým, kým nie si. Chceš mať to, čo majú iní.

Z čoho vychádza hodnota tohto stola? Je v ňom originalita. A podpis autora dáva tomuto stolu hod-

notu. Robí ho osobným. Keď Boh stvorí človeka, vždy vloží doňho svoj podpis. To znamená, že Boh vždy vloží do človeka originalitu. Sme „výrobok“ geniálneho umelca. Z tohto dôvodu nikto nie je presne taký istý ako ten druhý. Nikdy ne-nájdete dve identické osoby. Možno nájdete nejakých ľudí, ktorí sa veľmi podobajú, ale potom tam nájdete originálne stopy, čo sa týka chariziem, talentov, povahových črt. Takže majte na mysli: „*Vy ste originál!*“ Nesnažte sa byť inou osobou. Snažte sa byť sami sebou. A toto znamená byť slobodný

a nezostať otrokom. Všetci sme stvorení podľa obrazu Boha. Všetci máme pečať Ducha Svätého. Všetci sme povolaní prísť k Ježišovi cestou, ktorá nie je cestou iného človeka. Takže my by sme sa v živote mali čo najviac snažiť priblížiť k našej vlastnej originalite. Neko-pírujte iných ľudí. Buďte sami sebou. A rozviazať uzol spolu s Máriou znamená, že sa snažím dať dole všetko, čo zahaľuje moju vlastnú originalitu.

*Z prednášok P. Eliasa Vellu
spracovala sr. M. Jaroslava
(Pokračovanie v budúcom čísle)*

Stretnutie dobrovoľníkov RN

Ak by sme pátrali po význame slova dobrovoľník, našli by sme viacero vysvetlení. Jedným z nich je aj vyjadrenie: „Dobrovoľník je človek, ktorý sám seba ponúka do nejakej služby.“ V dejinách to boli najprv dobrovoľníci, ktorí sa hlásili k výkonu vojenskej služby. Keď v 19. storočí nastali búrlivé sociálne zmeny, ľudia si viac začali všimáť chudobných, a tak postupne vznikali rôzne skupiny dobrovoľníkov, ktorí pomáhali týmto ľuďom. Každé dobré dielo počíta aj s pomocou ľudí

zvonku. Aj Rodina Nepoškrvnenej – veľké dielo, ktoré v roku 1975 založila sestra M. Bernadeta Pánčiová, k tomu, aby splnilo svoje poslanie, aby mohlo pomáhať chorým, trpiacim a opusteným, potrebuje tím ľudí – dobrovoľníkov, ktorí sa stanú jeho súčasťou.

V závere roku 2019 vzniklo Spoločenstvo dobrovoľníkov pri Rodine Nepoškrvnenej. Záujem o službu dobrovoľníka prejavili nielen tí, ktorí s Rodinou Nepoškrvnenej už spolupracovali, najmä na púťach

do Lúrd, ale aj noví záujemcovia. Poslaním týchto dobrovoľníkov je svojimi modlitbami, príkladom života, svedectvom živej viery, obetami, ale aj konkrétnou službou pomáhať tým, ktorí to potrebujú.

Jednou z povinností dobrovoľníka je aj účasť na formačných stretnutiach. Keďže pandemická situácia nedovoľovala organizovať spoločné stretnutia, nemohli sa uskutočniť ani formačné stretnutia pre dobrovoľníkov, ktoré boli plánované v roku 2020. Prvé takéto stretnutie sa vďaka Bohu podarilo zorganizovať až začiatkom septembra 2021. Nádejní dobrovoľníci sa stretli v Dome Xaver, v priestoroch bývalého kňazského seminára v Badíne v dňoch od 3. do 5. septembra. Začiatok stretnutia mal pracovný charakter. Účastníkom sa prihovorila sr. M. Belarmína Ivančáková, provinciálna predstavená Kongregácie Milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárok, ktorá priblížila poslanie dobrovoľníka. Sr. M. Alica Marienková, štatutárna zástupkyňa RN, sa v krátkosti venovala každej z povinností, ktoré by mali dobrovoľníci plniť, a sr. M. Timotea z RN oboznámila kandidátov na službu dobrovoľníka s akciami, ktoré sú naplánované na najbližšie obdobie.

Po tejto pracovnej časti nasledovala svätá omša, ktorou sa začal duchovný program. Keďže Rodina Nepoškvrnenej má mariánsky charakter, čo vyplýva aj z jej pomenovania, témou prvého formačného stretnutia bola Panna Mária, ktorá sama povedala, že je služobnica Pána. Pannu Máriu a niektoré tajomstvá jej života nám pútavým spôsobom priblížil vdp. Ivan Mod'oroši, duchovný správca Centra univerzitnej pastorácie v Martine. Aj pomocou ikon a porovnaním pohľadu na Pannu Máriu vo východnej a západnej cirkevnej tradícii upriamil náš duchovný zrak na Pannu Máriu ako Matku Cirkvi, na Nepoškvrnenu, na tajomstvo vteľenia Božieho Syna pri zvestovaní a na Máriino nanebovzatie. Každý deň sme začínali spoločnou modlitbou posvätného ruženca a vrcholom bolo vždy slávenie svätej omše. Sobotňajší večer sme prežili v tichej adorácii pred Oltárnou sviatost'ou.

Formačné stretnutie bolo zároveň príležitosťou vzájomného spoznávania sa a budovania vzájomných vzťahov. Bol dohodnutý termín ďalšieho formačného stretnutia, ktorého témou bude spiritualita sv. Vincenta de Paul, keďže Rodina Nepoškvrnenej aj Kongregácia Milosrdných sestier sv.

Vincenta – Satmárok, ku ktorej je RN pričlenená, sa usiluje naplniť práve jeho charizmu.

Počas nášho spoločného stretnutia sme vo svojich modlitbách pamätali na všetkých živých aj zomrelých členov Rodiny Nepoškvrnenej.

Prví dobrovoľníci by mali byť po absolvovaní formačných stretnutí do Spoločenstva dobrovoľníkov RN oficiálne prijatí a uvedení

do tejto služby počas najbližšieho stretnutia členov RN.

Kráčajme cestou nášho života spolu s Pannou Máriou a dovoľme jej, aby nás viedla ku Kristovi. Budme jedni pre druhých svedkami viery, povzbudzujme sa v nádeji a horlivo sa usilujme konať skutky milosrdnej lásky, ktorá je podľa slov sv. Vincenta „vynaliezavá“.

Sr. M. Alžbeta

Fatima stále aktuálna

Modlitba ruženca – modlitba srdcom

Pri prvom zjavení vo Fatime povedala Panna Mária malým pastierikom: „*Modlite sa každý deň ruženec, aby ste vyprosili svetu mier a koniec vojny.*“ Akú silu má modlitba svätého ruženca, keď môže vyprosiť svetu mier, keď môže zastaviť zbrane a zachrániť mnoho duší pred zatratením?! Pri každom ďalšom fatimskom zjavení držala Panna Mária vo svojich rukách ruženec. Opakovane vyzývala fatimské deti k modlitbe svätého ruženca a pri šiestom zjavení 13. októbra 1917 sa predstavila ako Kráľovná svätého ruženca.

Podľa sestry Lucie dala Panna Mária v tejto modlitbe jednodu-

chým ľuďom, ktorí možno nevedeli, ako sa majú modliť, najúčinnjšiu metódu na priblíženie sa k Bohu. Na záver tretieho zjavenia Panna Mária naučila deti modlitbu, ktorú sa modlíme po každom desiatku ruženca: „*Ó, Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa a prived' do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo.*“ Táto modlitba sa stala neoddeliteľnou súčasťou modlitby svätého ruženca.

Ruženec je meditačná forma modlitby. Modlitba *Zdravas'*, *Mária* je ako meditačná pieseň, v ktorej strede sa ako ozvena opakuje sväté

meno Ježiš. Ježiš je v strede, v srdci modlitby *Zdravas'*, *Mária* tak, ako bol neustále prítomný v srdci Panny Márie. Panna *Mária* žiadala, aby sme s ňou strávili 15 minút v rozjímaní o tajomstvách svätého ruženca. Sestra Lucia o tom píše svojej mame 24. júla 1927 takto: „*Myslím, že najväčší problém Ti bude robiť tých 15 minút. No je to veľmi ľahké. Kto by nevedel rozmýšľať o tajomstvách ruženca? O anjelo-
lovom zvestovaní a o pokore našej drahej Matky, ktorá, hoci je mimo-
riadne uctievaná, nazýva sa služobnicou! O umučení Pána Ježiša, ktorý toľko trpel z lásky k nám! O našej presvätej Matke pri Pánu Ježišovi na Kalvárii. Kto by nemohol stráviť 15 minút v posvätných myšlienkach*

s najláskevjšou zo všetkých matiek? “

V modlitbe svätého ruženca nás Panna *Mária* privádza k Ježišovi. V tejto modlitbe spolu s Pannou *Máriou* rozjíname o živote Pána Ježiša. Panna *Mária* bola vždy blízko svojho Syna Ježiša a všetko, čo videla a počula, uchovávala vo svojom srdci. Skrze modlitbu svätého ruženca nám Panna *Mária* otvára pamäť svojho srdca a odhaľuje nám slová a udalosti, ktoré si vo svojom srdci uchovávala. Svätý Ján Pavol II. v knihe *Pamäť a identita* napísal: „*Máriina pamäť je mimoriadnym prameňom poznania Krista, prameňom, ktorý s ničím nemožno porovnať. “*

Vdp. Jaroslav Barta

Svedectvá a spomienky na sestru M. Bernadetu

Duchom veľká osobnosť

Zázračná medaila a zelený škapuliar – „bomby proti satanovi“ – ako ich volala sestrička Bernadeta. Veľmi rada ich rozdávala. Spomínam si na ňu ešte z čias, keď som bola v auguste 1993 spolu s kamarátkami na duchovných cvičeniach vo Vríc-

ku. Bola to vzrastom malá osôbka, ale duchom veľmi veľká osobnosť. Mám od nej odložený list, ktorý mi poslala, keď som vo svojom živote prežívala veľmi zlé obdobie. Aj po rokoch si ho ešte z času na čas prečítam, aby ma povzbudil.

Terézia

Roznášala radosť, pokoj a lásku

So sestričkou Bernadetou ma zoznámil jej brat, vdp. Bernard Pánči v sedemdesiatych rokoch už minulého storočia. Vtedy som ju začala navštevovať v Ružomberku. Bola láskavá, dobrosrdečná a vždy ochotná prijať ma. Pri jednej návšteve som jej povedal, že je ako druhá Matka Tereza a že raz bude svätá. Sestra Bernadeta sa na mňa s údivom pozrela a nič mi na to nepovedala. Okrem osobných strenutí sme si aj písali. Po jej odchode do Vrúcka mi napísala: „Teraz už budem bližšie.“ Sestrička Bernadeta bola vždy ochotná pomôcť, poradiť, nikdy mi nič neodmietla. Raz som jej napísala o pani Černobylovej a o jej ťažko chorom, na lôžko

pripútanom synovi Mirkovi v našej farnosti. Po krátkom čase ju jedna z jej spolusestier k Mirkovi doviezla. Pri tej príležitosti navštívili aj mňa. Sestrička Bernadeta roznášala radosť, pokoj, lásku... a tú doniesla nielen Mirkovi, ale mnohým chorým. Žila životom viery a riadila sa zásadami evanjelia. Modlím sa, aby bol začatý proces jej blahorečenia.

Matilda

Srdce podobné srdcu Matky Terezy

Som dlhoročná čitateľka vášho časopisu. Odoberala ho moja mamka, a kým jej to zdravie a sily dovoľovali, s radosťou ho rozdávala v našom kostole. Sestrička M. Bernadeta bola pre moju maminku veľkým darom. Poznali sa osobne. Sestrička mala srdce podobné srdcu Matky Terezy z Kalkaty. Tak ju poznala moja mamka, a tak som aj ja vnímala svoju mamku. Náš Pán posiela aj na Slovensko ku chorým svojich „anjelov“. Verím, že Matka Tereza, sestrička Bernadeta i moja maminka sú už spolu v nebi.

Anna

Svedectvá z kríža

V priebehu niekoľkých dní sme dostali dva listy, v ktorých boli svedectvá o tej istej osobe – obetavej mamke a dlhoročnej členke Rodiny Nepoškvrnenej. Prvý list sme uverejnili v čísle 3/2021, teraz prinášame druhé svedectvo.

Obetovala sa nielen za nás

Dňa 30. marca 2021 dotklo srdce našej milovanej maminky, pani Jolany Veselovskej, dlhoročnej členky Rodiny Nepoškvrnenej. Chceli by sme sa podeliť o svedectvo z posledných chvíľ jej života.

Vždy jej záležalo na Rodine Nepoškvrnenej. Posledný rok a pol prežila naša maminka v Zariadení opatrovateľskej starostlivosti v Liptovskej Osade. Vybrala si ho sama a začala ho nazývať svojim domovom. Za ten krátky čas (nehovoriac o jej utrpení počas celého života) si prešla intenzívnou krížovou cestou.

V predvečer slávnosti Nepoškvrnenej počatia Panny Márie v roku 2019 sa modlila pobožnosť fatimskej soboty. V deň slávnosti spadla a zlomila si kĺčok bedrovej kosti. Museli jej ho operačne vymeniť. Vzhľadom na jej predošlé vážne

ochorenia bol priebeh rekonvalescencie ťažký. Lekári nás už vtedy pripravovali na najhoršie. Ona však všetko zvládla a postavila sa na nohy. S pomocou paličky aj chodila a naďalej rozdávala úsmev a nádej. V Liptovskej Osade zvolávala ženičky na modlitbu Korunky Božieho milosrdenstva, jednostaj sa modlila ruženec a sledovala prenosy svätých omší.

V januári tohto roku jej začalo zlyhávať srdiečko. K tomu sa pridal covid... Bojovala do konca. Vyliečila sa aj z obojstranného zápalu pľúc a rôznych komplikácií, ktorých nebolo málo. Všetko znášala pokojne, s dôverou v Božiu dobrotu, s ružencom v ruke. Prijímala sviatosti, niekoľkokrát aj sviatosť pomazania chorých. Napokon však veľmi zoslabla.

Priala si zomrieť tam, kde sa cítila doma, nie v nemocnici, a dobrý Pán Boh jej túto milosť doprial. Zomrela v deň šiesteho výročia smrti sestričky Bernadety, za ktorej blahorečenie sa modlila, v hodine Božieho milosrdenstva. Bol utorok Veľkého týždňa. Maminka nebola sama. Pán Boh nám umožnil spre-

vádzať ju v tejto chvíli. Ešte v stredu predtým pri vedomí prijala Eucharistiu a nahlas sa modlila.

Žila svätý život vrchovato naplnený utrpením. Obetovala sa nielen za nás, ale aj za obrátenie hriešnikov, na úmysly Panny Márie – za víťazstvo jej Nepoškvrneneho Srdca. Veríme, že sa už teší v prítomnosti svojho Stvoriteľa, Panny Márie i nášho milovaného ocka.

Deti Alenka, Janko a Mariana

Pane, ešte nám ho neber

„Keď kňaz Peter opäť otvoril oči, uplynul viac ako mesiac od ťažkej príhody...“ Asi takto by som mohla začať tento príbeh.

Bol piatok 26. marca 2021. Ráno sa náš rodák, duchovný otec Peter, vybral do práce. Pôsobil ako vojenský duchovný v Bratislave. Na chodbe ho premohla slabosť, odpadol... Nasledovala prvá pomoc od kamaráta, ktorý bol pri tom. Potom prišla rýchla zdravotná služba, nasledovalo vyšetrenie... a ešte v ten istý deň operácia. Nastala kóma. Lekári ho uviedli do umelého spánku. Jeho stav bol počas piatich týždňov vážny. V tom čase mu otec biskup Mons. František Rábek udelil sviatosť pomazania chorých. My,

členovia Rodiny Nepoškvrnenej z jeho rodnej farnosti, sme sa rozhodli, že sa za neho začneme modliť Pompejskú novénu.

Lekári nedávali veľkú nádej. „Urobili sme všetko, čo sa dalo,“ povedali. Rozhodli sa, že ho v takomto stave prevezú na východ Slovenska, do prešovskej nemocnice, aby bol bližšie k domovu. Kvôli počasiu ho prevážali sanitkou. Otec Peter bol stále v umelom spánku. V tom čase sme končili prosebnú časť novény.

Po dvoch či troch dňoch ho prešovskí lekári prebrali z umelého spánku. Jeho životné funkcie sa veľmi rýchlo obnovovali, z čoho boli prekvapení lekári i celý zdravotnícky personál, ale aj všetci, ktorí sa za neho modlili. Za jeho uzdravenie sa slúžili aj sväté omše.

Asi dva týždne rehabilitoval a na tretí týždeň už stál na vlastných nohách. Napokon ho previezli na doliečenie do Ústrednej vojenskej nemocnice v Ružomberku a potom do Lechnice. Práve vtedy sme dokončievali ďakovnú časť Novény k Panne Márii z Pompejí.

Dnes je už otec Peter doma a zotavuje sa pri svojej mamke. Naše prosby: „Pane, keď si nám ho dal, tak nám ho ešte neber,“ boli vypo-

čuté. Vďaka ti, Panna Mária z Pompejí, za tvoje orodovanie u nášho Pána Ježiša Krista za uzdravenie nášho duchovného otca Petra.

Týmto príbehom by som chcela povzbudiť všetkých ľudí – modlite sa a verte v zázraky, ktoré sa konajú aj dnes.

*Členka Rodiny Nepoškvrnenej
Marta*

Drahá Matka ma vypočula

Drahé spoločenstvo Rodiny Nepoškvrnenej, chcem sa podeliť o mocné pôsobenie modlitby svätého ruženca. V novembri minulého roku ochorel manžel na ťažký

zápal pľúc. Jeho stav bol veľmi zlý. Do nemocnice som ho dostala na poslednú chvíľu, bolo obdobie covidu a ľudí takmer nik neliečil. Aj manželovi tam diagnostikovali covid, ale len z krvi, testy mal negatívne. Ešte keď ležal doma v horúčke, začala som sa modliť k predrahej Panne Márii Pompejskú novému a drahá Matka ma vypočula. Po prosebnej časti sa mu začalo uľavovať a stav sa stabilizoval. Domov sa vrátil zoslabnutý, vychudnutý, ale živý. Postupne sa zotavil. Ďakujem ti, Panna posvätného ruženca z Pompejí.

Jana

Ohlasy

Srdečne pozdravujem celú Rodinu Nepoškvrnenej. Ďakujem Vám za poslané knihy *Mesiac k úcte sv. Jozefa*. Úprimne som sa potešil a verím, že táto knižka modlitieb, úvah a myšlienok o sv. Jozefovi prinesie všetkým, ktorí po nej siahnu, veľký duchovný úžitok a že sv. Jozef získa mnohých ďalších ctiteľov, ktorí mu budú s dôverou odovzdávať svoje potreby a na jeho mocný príhovor dostanú od Pána potrebné milosti.

Celej Rodine Nepoškvrnenej žehnám, modlím sa za Vás všetkých a zverujem seba i mne zverenú diecézu do Vašich modlitieb.

✠ *Mons. Stanislav Stolárik,
rožňavský biskup*

Rodina Nepoškvrnenej, s veľkou radosťou Vás zdravím! Dostal som pre mňa nesmierne cenný dar – Vaše modlitby a obety za mňa a moje kňazstvo, do ktorého ma Pán pozval. Som veľmi vďačný za všet-

ko, čo ste za mňa obetovali, a uisťujem Vás o svojich modlitbách za Vás! Všetkým posiadam novokňazské požehnanie.

S modlitbou v srdci

Ján Zavacký, novokňaz

Veľmi pekne vám ďakujem za knižku *Veľkosť sv. Michala, archanjela*. Je to krásna kniha. Sv. Michal je náš mocný ochranca. Veľakrát som už pocítila jeho pomoc, obzvlášť minulý rok, počas prvej vlny pandémie, kedy som prežívala obrovskú úzkosť a strach. Bála som sa vyjsť aj do obchodu a nemala som koho poslať (mama má 80 rokov, manžel je nevidiaci a syn sa už od nás odsťahoval). Cez Youtube som sledovala Eucharistickú pobožnosť a procesiu zo svätyně sv. Michala archanjela v Gargano (boli sme tam v septembri 2008). Okrem Eucharistie niesli aj meč sv. Michala a požehnávali nielen mestečko a Taliansko, ale aj celý svet – odvtedy som pocítila posilu a pomoc a strach ma prešiel.

Členka RN Mária

Obraciam sa na vás so žiadosťou o zaslanie ďalších kníh *Veľkosť sv. Michala, archanjela*. Ja osobne sa modlím túto modlitbu už dlho

a u neterky sa s mužom alkoholikom začala situácia meniť. Chcem ju podarovať aj iným, aby spoznali silu a ochranu sv. Michala.

Eliška

Vďaka za milosrdenstvo a odpustenie. Mala som problém s odpustením. Odovzdala som to Panne Márii Pompejskej. Prosila som ju o jej orodovanie. Ona ma vyslyšala cez modlitbu Novény a prostredníctvom modlitieb kňazov za moje uzdravenie pred Eucharistiou. Dnes sa pozerám inými očami a s láskou na tých, ktorí sa mi predtým javili ako nepriatelia. Len z Božej milosti som bola vnútorne uzdravená a dokážem sa za týchto ľudí modliť.

Môj Ježišu, vďaka za tvoje odpustenie a milosrdenstvo! Vďaka ti, Mamička – Panna Mária.

Vďačná Agnesa

Ďakujem za pomoc pre moju dcéru a rodinu. Sila Novény k Panne Márii z Pompejí je úžasná. Ježiš skrze príhovor Panny Márie udeľuje veľa milostí, síl a duševného pokoja. Túto novénu som sa modlila za svoju rodinu. Prosila som, aby naša cesta, hlavne cesta dcéry Marcely, viedla k Pánu Bohu. Dcéra už dávnejšie prestala chodiť

do kostola a dlho nebola na svätej spovedi. Počas modlitby novény začala postupne chodiť do kostola a po jej ukončení pristúpila k svätej spovedi. Ďakujem Panne Márii

za pomoc pre moju dcéru aj pre celú rodinu.

Kráľovná posvätného ruženca,
oroduj za nás!

Marcela

Informácie

- ✿ S láskou vám pripomínáme, aby ste nezabudli nahlásiť duchovnú kyticu pre Svätého Otca Františka, ktorého sme mali možnosť zažiť počas jeho návštevy na Slovensku osobne alebo prostredníctvom médií. Svätý Otec aj otcovia biskupi sú vám iste veľmi vďační za všetky modlitby a obety. Nezabudnite nahlásiť počet obetovaných dní a ružencov za duchovných pastierov svätej Cirkvi. **Duchovnú kyticu posielajte najneskôr do 20. októbra, každý sám za seba alebo jednotliví horlitolia za členov RN. Nezabudnite pripojiť text s blahôželaním pre Svätého Otca.**
- ✿ V mesiaci november pamätajte vo svojich modlitbách na zomrelých členov RN. Raz mesačne dávame odslúžiť svätú omšu za našich zomrelých členov. V novembri dáme za nich odslúžiť 5 svätých omší.
- ✿ Ešte nám zostali voľné miesta na duchovnú obnovu v Čičmanoch, ktorá sa pre členov RN uskutoční od 28. 10. – 31. 10. 2021 pod vedením vdp. Petra Holbičku. Ak by ste mali o túto duchovnú obnovu záujem, prihláste sa na našej adrese.
- ✿ Ani v tomto roku nezabudnime na ústredný sviatok RN, ktorým je slávnosť Nepoškvrneneho počatia Panny Márie. V tento deň zasväťme seba, naše rodiny, našich príbuzných, známych, naše Slovensko aj celé ľudstvo nepoškvrnenejmu Srdcu Panny Márie. Na tento sviatok sa môžeme pripraviť aj deviatnikom k Nepoškvrnenej Panne Márii, ktorý sa nachádza v Kalendárik – Modlitebníku 2021. Tento kalendárik vychádza každý rok a je súčasťou vianočného čísla časopisu. Na konci roka si ho u nás môžu objednať aj tí, ktorí časopis neodoberajú.

Osemsmerovka

Čo je ruženec? „Ruženec je škola modlitby, ...“ Druhá časť citátu pápeža Františka sa ukrýva v tajničke. Má 19 písmen a vylúštite ju vyčiarknutím týchto slov:

AVE, BLUD, BOLESTNÝ, BOŽSTVO, DUŠA, ESO, MÁRIA, MILOŠŤ, MODLITBA, NEBO, OCHRANA, PAMÄŤ, POSVÄTENIE, RADOSTNÝ, RUŽENEC, SLÁVNOSTNÝ, SPÁSA, SVÄTÝ, SVETLO, VIERA.

S	R	Ý	N	T	S	O	D	A	R	U
L	S	P	Á	S	A	Ž	R	E	N	B
Á	V	E	A	V	C	E	J	O	A	O
V	E	E	E	M	I	Š	V	K	N	L
N	T	O	S	V	Ä	T	Ý	L	A	E
O	L	A	O	D	S	Ť	N	V	R	S
S	O	R	U	Ž	E	N	E	C	H	T
T	I	Š	O	D	U	L	B	E	O	N
N	A	B	T	I	L	D	O	M	R	Ý
Ý	Ť	S	O	L	I	M	Á	R	I	A
Y	E	I	N	E	T	Ä	V	S	O	P

Osemsmerovku pripravila Mária Goldbergerová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **5. novembra 2021**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 3/2021 znie: „Len skrze kríž, Cirkev, evanjelium a Eucharistiu sa môžeš stať svätým.“ Výhercovia sú: **Alžbeta Stolárová** z Čane, **Žofia Žembová** zo Svitú a **Anna Kovalčíková** z Martina. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

Kráľovná posvätného ruženca

*Utiékame sa k tebe, Mária,
lebo sa chceme dostať k Ježišovi.
Pre nás, učeníkov, nie je toto utiekanie
ničím podivným,
niečím nelogickým, ničím prázdny.
Dobre vieme, že len Kristus
je príčinou našej spásy.
Ale potrebujeme tvoju pomoc, Mária.*

*Modlitba ruženca
nás vovádza do dialógu s tebou,
umožňuje nám kráčať s tebou po boku,
núti nás obdivovať tvoj jas,
tvoj evanjeliový štýl,
tvoj výchovný a pretvárajúci príklad:
je to škola, v ktorej sa stávame kresťanmi.*

*Navádza nás pozorovať Krista
z najlepšieho miesta
a tým si ty, Mária.*

*Ruženec nás upriamuje na Krista,
na obrazy jeho života,
jeho teológie,
spolu s tebou, Mária,
ktorá si určite najviac zo všetkých
nad ním rozmýšľala, chápala ho,
milovala a všetko s ním prežívala.*

Sv. Pavol VI.

*„Zachovajte si milú spomienku na osoby,
ktoré vás živilí a vychovávali vo viere. Boli to skromní,
jednoduchí ľudia, ktorí dali svoj život, milovali až do konca.
To sú naši hrdinovia, hrdinovia každodennosti
a práve ich životy menia dejiny.“*

Pápež František v Prešove